

Een afdruklepel voor gips.

Het beste materiaal tot het nemen van afdrukken is tot nog toe ontegenzeggelijk het gips, niettegenstaande de enkele onaangenaamheden, die nog aan zijn gebruik verbonden zijn.

Evenals bij het gebruik van andere composities voor afdrukken, brengt men den afdruklepel, die gevuld is met gips, het eerst achter tegen het gehemelte aan, om daarna langzaam het geheele gehemelte en eindelijk de tandkasrand in de afdrukmassa op te nemen.

Niet altijd, ja bijna nimmer, gelukt het bij hooge gehemelten de lucht, die zich tusschen gehemelte en afdrukmassa bevindt, te verwijderen en het gevolg kan dan ook niet uitblijven, de afdruk zal aan nauwkeurigheid veel te wenschen overlaten.

Om dit euvel te voorkomen bedacht ik een toestelletje dat gemakkelijk aan iederen afdruklepel aan te brengen is, en het mogelijk maakt de lucht die anders de ruimte tusschen lepel en gehemelte inneemt, te laten ontsnappen.

Het toestelletje is het beste te vergelijken met een luchtpomp. Bijgaande afbeelding *) en de hieronder volgende beschrijving zal naar ik hoop eene voldoende voorstelling van de inrichting geven.

*) Zie plaat: fig. 1 en 2.

In den afdruklepel ter plaatse waar het gehemelte het hoogst is, wordt een gat geboord, dat dient voor het opnemen van een buisje en daarin gesoldeerd wordt. In deze buis (lengte 6 m.M.) bevindt zich een tweede buis, die door middel van een dunnen veerenden metaaldraad (op de fig. duidelijk waarneembaar) in de groote buis op en neer kan schuiven. De bovenkant van de middelste buis moet niet horizontaal loopen, doch van inkervingen voorzien zijn, daar de lucht dan ontsnappen kan.

Het inbrengen van het gips in den afdruklepel moet voorzichtig geschieden, opdat geen gips in het buisje geraakt.

Wat de werking van het luchtpompje betreft, deze is zoo eenvoudig en zoo gemakkelijk te begrijpen dat eene beschrijving daarvan mij onnoodig voorkomt.

Amsterdam, Mei 1895.

B. F.